

บทที่ 8

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

8.1 สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 3 ประการคือ 1.) เพื่อวิเคราะห์ระบบวรรณยุกต์และ สัทลักษณะของวรรณยุกต์ของภาษาไทยอีสานที่พูดโดยคนไทยอีสาน คนเขมร และคนกวยในชุมชน บ้านท่าคอยนาง ตำบลสวาย อำเภอปรังค์ภู จังหวัดศรีสะเกษ 2.) เพื่อเปรียบเทียบความเหมือนและ ความต่างของระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของวรรณยุกต์ของภาษาไทยอีสานที่ใช้พูดเป็น ภาษากลาง (lingua franca) ซึ่งพูดโดยคนไทยอีสาน คนเขมร และคนกวย 3.) เพื่อศึกษาถึงสาเหตุที่ ทำให้เกิดความเหมือนและความต่างของระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของวรรณยุกต์ในภาษา ของไทยอีสานที่พูดโดยคนไทยอีสาน คนเขมรและคนกวย โดยมีสมมติฐานของการวิจัยคือ ระบบ วรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสาน ที่พูดโดยคนไทยอีสาน คนเขมร และคนกวยจะมีความแตกต่างกัน เนื่องจากอิทธิพลของระบบเสียงในภาษาแม่ของผู้พูดทั้ง 3 กลุ่ม ชาติพันธุ์ และเกณฑ์ทางภาษาศาสตร์ โดยเฉพาะในเรื่องเสียงวรรณยุกต์สามารถนำมาใช้จำแนก ภาษาของกลุ่มชนต่างชาติพันธุ์ได้

ข้อมูลที่ใช้ในงานวิจัยเรื่องนี้ได้จากการบันทึกเสียงจากผู้บอกภาษาเพศหญิงจำนวน 30 คน ซึ่งแบ่งเป็นชาติพันธุ์ละ 10 คน คือ คนไทยอีสาน 10 คน คนเขมร 10 คน และคนกวย 10 คน โดยเก็บจากลีลาการพูด 2 แบบ คือ ลีลาการพูดแบบชั้ด้อยชั้ดคำ และลีลาการพูดแบบต่อเนื่อง สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลจะแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ 1.) วิเคราะห์ระบบวรรณยุกต์จะวิเคราะห์จาก ข้อมูลที่เป็นการพูดแบบชั้ด้อยชั้ดคำเท่านั้น โดยใช้แนวคิดเกี่ยวกับเรื่องกล่องวรรณยุกต์ของเก็ดนีย์ (Gedney, 1972) และ 2.) วิเคราะห์สัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ซึ่งจะวิเคราะห์จากลีลาการพูดทั้ง 2 ประเภท โดยใช้โปรแกรม CECIL (Computerized Extraction of Intonation in Language) ช่วยในการวิเคราะห์ข้อมูลทางกลศาสตร์ สำหรับผลการวิเคราะห์ระบบวรรณยุกต์ จะแสดงด้วยกล่องวรรณยุกต์ ส่วนผลการวิเคราะห์สัทลักษณะจะนำเสนอใน 3 แบบ คือ การใช้เส้น แสดงระดับเสียง 5 เส้น การใช้ตัวเลขแสดงระดับเสียง และการใช้อักษรวรรณยุกต์

ผลการศึกษาพบว่า ระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนไทยอีสานซึ่งเป็น เจ้าของภาษามี 2 ระบบวรรณยุกต์ คือ 1.) ระบบวรรณยุกต์แบบที่มี 5 หน่วยเสียง ซึ่งพบว่ามีระบบ วรรณยุกต์ย่อย 2 แบบ และ 2.) ระบบวรรณยุกต์แบบที่มี 6 หน่วยเสียง สำหรับสัทลักษณะของเสียง

วรรณยุกต์พบว่าในทั้ง 2 ระบบมีความคล้ายคลึงกัน อีกทั้งเมื่อนำมาเปรียบเทียบในทั้ง 2 ลีลาการพูดพบว่า สัทลักษณะส่วนมากจะมีความคล้ายคลึงกันในด้านรูป/ทิศทางของเสียงวรรณยุกต์ (tone shape) แต่จะมีความต่างกันในด้านระดับของเสียงวรรณยุกต์ นอกจากนี้พบว่าเสียงวรรณยุกต์ในลีลาการพูดแบบต่อเนื่องจะมีการแปรของเสียงเกิดขึ้นมากกว่าในลีลาการพูดแบบชั้ดถ้อยชั้ดคำ

ส่วนระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนเขมรพบว่า มี 3 ระบบวรรณยุกต์ คือ ระบบวรรณยุกต์แบบที่มี 4 หน่วยเสียง 5 หน่วยเสียง และ 6 หน่วยเสียง ซึ่งในระบบวรรณยุกต์แบบที่มี 5 หน่วยเสียงจะมีระบบวรรณยุกต์ย่อย 4 แบบ ในขณะที่ระบบวรรณยุกต์แบบที่มี 6 หน่วยเสียงจะมีระบบวรรณยุกต์ย่อย 3 แบบ ในเรื่องสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์พบว่า สัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในทั้ง 3 ระบบวรรณยุกต์จะมีทั้งความเหมือนและต่างกัน ในทั้ง 2 ลีลาการพูด กล่าวคือ ในด้านรูป/ทิศทางของเสียงวรรณยุกต์ เสียงวรรณยุกต์ส่วนมากจะมีรูปหรือทิศทางของเสียงเหมือนกัน ส่วนในด้านระดับเสียงพบว่า เสียงวรรณยุกต์ส่วนมากจะมีระดับเสียงที่ต่างกัน อีกทั้งในด้านรูปแปรของเสียง พบว่า ในลีลาการพูดแบบต่อเนื่องนอกจากจะมีการแปรของเสียงมากกว่าในลีลาการพูดแบบชั้ดถ้อยชั้ดคำแล้ว รูปแปรในลีลาการพูดแบบต่อเนื่องยังสามารถแสดงถึง “สำเนียง” ของเจ้าของภาษาได้อีกด้วย ซึ่งพิจารณาได้จากเสียงวรรณยุกต์บางเสียง เช่น เสียงวรรณยุกต์ที่ 6 พยางค์เป็นในระบบวรรณยุกต์ย่อยที่ 2 ของระบบวรรณยุกต์แบบที่มี 6 หน่วยเสียง รูปแปรที่เกิดขึ้นมีสัทลักษณะคล้ายกับสัทลักษณะหลักของเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 พยางค์เป็นในภาษาไทยอีสานของคนไทยอีสาน

สำหรับระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนกูยพบว่า มีระบบวรรณยุกต์เท่ากับระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนไทยอีสาน คือ 1.) ระบบวรรณยุกต์แบบที่มี 5 หน่วยเสียง และ 2.) ระบบวรรณยุกต์แบบที่มี 6 หน่วยเสียง โดยที่ทั้ง 2 ระบบวรรณยุกต์จะมีระบบวรรณยุกต์ย่อย หลายแบบ กล่าวคือ ระบบวรรณยุกต์แบบที่มี 5 หน่วยเสียงมีระบบวรรณยุกต์ย่อย 3 แบบ ในขณะที่ระบบวรรณยุกต์แบบที่มี 6 หน่วยเสียงมีระบบวรรณยุกต์ย่อย 5 แบบ นอกจากนี้ในเรื่องสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์พบว่า ทุกระบบวรรณยุกต์จะมีทั้งความเหมือนและความต่างกัน คือเสียงวรรณยุกต์ส่วนใหญ่จะมีรูป/ทิศทางของเสียงวรรณยุกต์เหมือนกันในทั้ง 2 ลีลาการพูด ในขณะที่ด้านระดับเสียงจะแตกต่างกัน ส่วนในด้านรูปแปรของเสียงวรรณยุกต์พบว่า นอกจากเสียงวรรณยุกต์ในลีลาการพูดแบบต่อเนื่องจะมีรูปแปรมากกว่าเสียงวรรณยุกต์ในลีลาการพูดแบบชั้ดถ้อยชั้ดคำแล้ว ยังพบว่า สัทลักษณะหลักของเสียงวรรณยุกต์บางเสียงในลีลาการพูดแบบต่อเนื่องไม่ปรากฏ แต่รูปที่ปรากฏกลับเป็นรูปแปรของเสียงวรรณยุกต์ โดยรูปแปรดังกล่าวสามารถแสดงสำเนียงของภาษาไทยอีสานได้ ซึ่งลักษณะดังกล่าวนี้ก็ปรากฏกับคนเขมรเช่นกัน

ผลของเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์พบว่า ทั้ง 3 กลุ่ม ชาติพันธุ์มีระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ที่เหมือนและต่างกัน ซึ่งสามารถสรุปได้ 2 ประเด็น ดังนี้

1. ระบบวรรณยุกต์

เมื่อพิจารณาระบบวรรณยุกต์ของผู้พูดทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์จะเห็นว่า ระบบวรรณยุกต์ของคนกูยจะมีความคล้ายคลึงกับระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนไทยอีสาน ทั้งในด้านจำนวนของระบบวรรณยุกต์ จำนวนของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ และด้านลักษณะการแตกตัวและการรวมตัวของเสียงวรรณยุกต์มากกว่าระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนเขมร อย่างไรก็ตามพบว่า ระบบวรรณยุกต์ของทั้งคนเขมรและคนกูยกำลังเกิดการเปลี่ยนแปลงไปจากระบบวรรณยุกต์ของคนไทยอีสาน (ดังที่ปรากฏในภาพที่ 7.1 – ภาพที่ 7.6)

2. สัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์

สำหรับระดับสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์พบว่า ในภาษาไทยอีสานของคนไทยอีสาน คนเขมรและคนกูยจะมีสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ที่คล้ายคลึงกันแทบทุกหน่วยเสียงในทั้ง 2 ลิลาการพูด กล่าวคือ ในลิลาการพูดแบบชัดถ้อยชัดคำ เสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนเขมรและคนกูยบางหน่วยเสียงวรรณยุกต์จะมีการแปรของเสียงเกิดขึ้น เนื่องจากปัจจัยหลัก 2 ปัจจัย คือ 1) อิทธิพลของภาษาแม่ของคนเขมรและคนกูย คือ ภาษาแม่ของทั้งคนเขมรและคนกูยนั้นเป็นภาษาที่ไม่มีเสียงวรรณยุกต์ดังนั้นจึงอาจจะเป็นการยากสำหรับคน 2 กลุ่มนี้ที่จะพูดภาษาไทยอีสานซึ่งเป็นภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์ได้ดี และ 2) ภาษาไทยมาตรฐาน ซึ่งจัดว่าเป็นภาษาหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงของสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ เนื่องจากคนทั้ง 2 กลุ่มชาติพันธุ์นี้มีการสัมผัสทางภาษากับภาษาไทยมาตรฐานในชีวิตประจำวันอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะจากทางสื่อวิทยุ โทรทัศน์ หรือหนังสือพิมพ์ หรือแม้กระทั่งเมื่อต้องติดต่อกับทางหน่วยราชการ ดังนั้นจึงเป็นไปได้ว่า ภาษาไทยอีสานของคนเขมรและคนกูยจึงได้รับอิทธิพลจากภาษาไทยมาตรฐาน ดังเช่น เสียงวรรณยุกต์ที่ 3 สัทลักษณะที่ 1 พยางค์เป็นของคนเขมรและคนกูย พบว่า มีการแปรของเสียงเกิดขึ้น โดยแปรเป็นเสียงขึ้น-ตก ซึ่งรูปแปรที่เกิดขึ้นจะมีรูป/ทิศทางของเสียงคล้ายกับเสียงวรรณยุกต์โทในภาษาไทยมาตรฐาน เป็นต้น

ส่วนในลิลาการพูดแบบต่อเนื่องพบว่า นอกจากอิทธิพลของภาษาแม่และภาษาไทยมาตรฐานที่เป็นปัจจัยทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์แล้ว ยังพบว่า ปัจจัยทางเสียง เช่น ทำนองเสียง การเน้นเสียง เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ข้างเคียง เป็นต้น (ดังที่ได้กล่าวไว้ในหน้า 173) ก็เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้สัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์มีการแปรเปลี่ยนไป โดยเสียงวรรณยุกต์ที่เป็นปัญหาสำหรับคนเขมร คือ เสียงวรรณยุกต์ที่ 3 พยางค์เป็นและเสียง

วรรณยุกต์ที่ 5 พยางค์เป็น ส่วนเสียงวรรณยุกต์ที่เป็นปัญหาสำหรับคนหู คือ เสียงวรรณยุกต์ที่ 5 พยางค์เป็น

8.2 อภิปรายผลการวิจัย

ในการอภิปรายผลการวิจัย ผู้วิจัยจัดแบ่งประเด็นในการอภิปรายเป็น 4 ประเด็น ดังนี้

1. ระบบวรรณยุกต์
2. สัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์
3. สาเหตุที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ของคนเขมรและคนญ
4. การพิจารณานำเอาเสียงวรรณยุกต์มาเป็นเกณฑ์ในการจำแนกภาษาของชนต่างกลุ่มชาติพันธุ์

8.2.1 ระบบวรรณยุกต์

ผลการวิจัยในเรื่องระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์ พบว่า คนทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์นี้มีระบบวรรณยุกต์ย่อยที่ค่อนข้างหลากหลาย คือ คนไทยอีสานมีระบบวรรณยุกต์ย่อย 3 แบบ ส่วนคนเขมรและคนญมีระบบวรรณยุกต์ย่อยถึง 8 แบบ ซึ่งสาเหตุประการหนึ่งที่ ทำให้คนทั้ง 3 กลุ่มนี้มีระบบวรรณยุกต์ที่หลากหลายน่าจะมาจากคนทั้ง 3 กลุ่มนี้เป็นคนที่อพยพมาจากหลายๆ ถิ่นมาอาศัยอยู่ร่วมกันในหมู่บ้านนี้ ดังนั้นจึงอาจเป็นไปได้ว่า การที่ระบบวรรณยุกต์ของคนไทยอีสาน คนเขมรและคนญนั้นมีหลายระบบก็เนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาถิ่นอื่น และเมื่อพิจารณาถึงระบบวรรณยุกต์ย่อยที่เกิดขึ้นจะเห็นว่าแต่ละระบบจะมีลักษณะการแตกตัวและการรวมตัวที่ค่อนข้างคล้ายคลึงกัน โดยลักษณะการแตกตัวและการรวมตัวของเสียงวรรณยุกต์ของคนไทยอีสานจะต่างกันที่ช่อง A ส่วนคนเขมรและคนญส่วนมากจะต่างกันที่ช่อง DL และช่อง DS และเมื่อเปรียบเทียบระบบวรรณยุกต์โดยการนำระบบวรรณยุกต์ที่มีผู้พูดมากที่สุดของทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์ (ระบบวรรณยุกต์แบบที่ 1 ของระบบวรรณยุกต์แบบที่มี 5 หน่วยเสียงของทุกกลุ่มชาติพันธุ์) มาเปรียบเทียบกันพบว่า ทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์นั้นถึงแม้จะมีระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ที่ค่อนข้างคล้ายคลึงกัน แต่ก็พบว่า สัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ของคนเขมรและคนญนั้นเกิดการแปรขึ้น ซึ่งการแปรของสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ที่เกิดขึ้นนี้อาจจะทำให้เกิดการแปรในเรื่องระบบวรรณยุกต์ต่อไปได้

8.2.2 สัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์

ในเรื่องสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนทั้ง 3 กลุ่มชาติพันธุ์ ผู้วิจัยจะอภิปรายใน 2 ประเด็น คือ

1. รูปแปรที่เกิดจากความแตกต่างของโครงสร้างพยางค์ กล่าวคือ เสียงวรรณยุกต์ในพยางค์เป็นจะเป็นเสียงวรรณยุกต์ที่เป็นปัญหาสำหรับคนเขมรและคนญวกมากกว่าเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ตาย เนื่องจากเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์เป็นมีการปรากฏของรูปแปรของเสียงที่หลากหลายกว่าในพยางค์ตาย (ดังปรากฏในหน้า 171-174)

2. ความหลากหลายของสัทลักษณะหลักในแต่ละเสียงวรรณยุกต์ จากการศึกษาพบว่า เสียงวรรณยุกต์บางเสียงของคนไทยอีสาน คนเขมรและคนญวกบางเสียงมีสัทลักษณะหลักหลายสัทลักษณะหลัก โดยในทุกสัทลักษณะหลักพบว่า รูปแปรที่ปรากฏมีสัทลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งลักษณะเช่นนี้อาจเกิดจากสาเหตุ 2 สาเหตุ คือ ลักษณะของภาษาถิ่นเฉพาะบุคคล (idiolect) ของผู้พูดคนนั้น และ/หรืออาจเกิดจากอิทธิพลของภาษาถิ่นเข้ามาแทรกแซง

8.2.3 สาเหตุที่ทำให้เกิดการแปรเปลี่ยนของระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ของคนเขมรและคนญวก

ผลการวิจัยในเรื่องสาเหตุของการเปลี่ยนแปลงของระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนเขมรและคนญวกพบว่า สาเหตุหลักประการหนึ่งที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทั้งด้านระบบวรรณยุกต์และด้านสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ คือ อิทธิพลจากภาษาไทยมาตรฐาน ซึ่งเกิดจากการสัมผัสภาษา (language contact) ระหว่างภาษาไทยอีสานและภาษาไทยมาตรฐานของคนเขมรและคนญวก เนื่องจากในชุมชนบ้านท่าคอยนาง ซึ่งเป็นชุมชนที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นชุมชนที่มีประชากรหลายกลุ่มชาติพันธุ์อาศัยอยู่ โดยมีภาษาที่ใช้พูดในชุมชน คือ 1. ภาษาไทยอีสาน ซึ่งถือว่าเป็นภาษาหลักและภาษากลางของชุมชน ใช้ในการสื่อสารระหว่างชาติพันธุ์ 2. ภาษาเขมร 3. ภาษาญวก ซึ่งทั้ง 2 ภาษานี้ถือว่าเป็นภาษาที่ใช้ภายในท้องถิ่น และ 4. ภาษาไทยมาตรฐาน ที่ถือว่าเป็นภาษาราชการและเป็นภาษาที่ใช้สื่อสารกันอย่างแพร่หลาย ไม่ว่าจะเป็นในสถานศึกษา ในหนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ หรือวิทยุ เป็นต้น อีกทั้งยังเป็นภาษามีศักดิ์ศรีสูงกว่าภาษาอื่นในชุมชนด้วย จึงทำให้ประชากรในชุมชนมีโอกาสสัมผัสกับภาษาไทยมาตรฐานได้ค่อนข้างมาก และจากงานการศึกษาเรื่อง “ภาวะหลายภาษาในชุมชนบ้านท่าคอยนาง ตำบลสวาย

อำเภอปรางค์ภู จังหวัดศรีสะเกษ” ของสิเนหา วังคะฮาด (2542) พบว่า ประชากรในชุมชนใช้ภาษาไทยมาตรฐานมากเป็นอันดับ 2 รองจากภาษาไทยอีสาน

นอกจากนี้จากการที่ผู้บอกภาษาได้เข้าเรียนในโรงเรียนจนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งในช่วงระยะเวลาที่อยู่โรงเรียนก็ได้มีโอกาสใช้ภาษาไทยมาตรฐานในการสื่อสาร ดังนั้นจึงอาจเป็นไปได้ว่า ระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยมาตรฐานได้แทรกแซงเข้าไปในระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนเขมรและคนกูยแล้ว อีกประการหนึ่งจากการสัมผัสจนถึงความสามารถในการใช้ภาษาและทัศนคติที่มีต่อภาษาของผู้บอกภาษา พบว่า ผู้บอกภาษาที่เป็นคนเขมรและคนกูยทุกคนสามารถพูดและฟังได้ทั้ง 4 ภาษา อีกทั้งพบว่าผู้บอกภาษาส่วนมากนิยมสอนลูกหลานพูดภาษาไทยมาตรฐาน เนื่องจากผู้บอกภาษามีความเห็นว่า ถ้าให้ลูกหลานพูดภาษาไทยแล้วจะได้รับการยอมรับในสังคมว่า เป็นคนเก่งฉลาด รวมทั้งได้รับการยอมรับในสังคมมากกว่าคนที่พูดภาษาถิ่นหรือภาษาแม่ของตนเอง ซึ่งจากความคิดดังกล่าวอาจกล่าวได้ว่า คนเขมรและคนกูยมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาไทยมาตรฐาน คือ คิดว่าภาษาไทยมาตรฐานมีระดับและศักดิ์ศรีสูงกว่าภาษาอื่นๆ ในชุมชน และเมื่อพิจารณาถึงผลการเปรียบเทียบในด้านระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ของคนเขมรและคนกูยจะพบว่า คนกูยจะมีระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะที่คล้ายคลึงกับคนไทยอีสานมากกว่าคนเขมร กล่าวคือ ถึงแม้ว่าคนเขมรและคนกูยจะมีลักษณะของบันไดลาวที่เป็นลักษณะเด่นในภาษาไทยอีสานปรากฏอยู่ แต่ลักษณะบันไดลาวของคนกูยจะชัดเจนและคล้ายคลึงกับของคนไทยอีสานมากกว่าคนเขมร เนื่องจากคนกูยนั้นเป็นชนกลุ่มน้อยที่อาศัยอยู่ในบริเวณนี้จึงคิดว่า ภาษาไทยอีสานนั้นเป็นภาษาที่มีศักดิ์ศรีสูงกว่าภาษากูย ดังนั้นจึงพยายามที่จะพูดภาษาไทยอีสานให้เหมือนกับคนไทยอีสาน ดังที่อิศราพร จันทรทอง (2537) กล่าวว่า เมื่อชาวส่วย (กูย) อพยพไปตั้งถิ่นฐานร่วมกับกลุ่มชาติพันธุ์อื่น ชาวลาวมักจะมองว่า ชาวกูยเป็นผู้ที่มีวัฒนธรรมต่ำกว่าของตน ชาวกูยจึงต้องพยายามปรับตัวเองโดยการอดทน และเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมของคนลาว ที่ถือว่ามีความศักดิ์ศรีสูงกว่า และยอมรับเอาภาษาลาวมาเป็นภาษาพูดอีกภาษาหนึ่งในกลุ่มชาวกูยด้วยกันเอง ส่วนคนเขมรนั้นถือว่าตนเป็นชนกลุ่มใหญ่ในแถบภาคอีสานตอนใต้ ดังนั้นเมื่อจะต้องเลือกกระหว่างพูดภาษาไทยมาตรฐานและภาษาไทยอีสาน คนเขมรจึงเลือกที่จะพูดภาษาไทยมาตรฐานซึ่งมีความศักดิ์ศรีสูงกว่าภาษาไทยอีสาน

8.2.4 การพิจารณานำเอาเสียงวรรณยุกต์มาเป็นเกณฑ์ในการจำแนกภาษาของชนต่างกลุ่มชาติพันธุ์

ดังที่ได้กล่าวไว้ในสมมติฐานว่า เกณฑ์ทางภาษาศาสตร์ โดยเฉพาะเรื่องเสียงวรรณยุกต์ สามารถนำมาใช้จำแนกภาษาของกลุ่มชนต่างกลุ่มชาติพันธุ์ได้ ซึ่งจากผลการศึกษาที่แสดงให้เห็นว่า เสียงวรรณยุกต์นั้นนับว่าเป็นตัวแปรทางภาษาที่สำคัญในการจำแนกภาษาของชนต่างกลุ่มชาติพันธุ์ เนื่องจากแต่ละกลุ่มชนจะมีสำเนียงที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งเป็นผลมาจากความแตกต่างของระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ ดังเช่น ภาษาไทยอีสานของคนเขมรและคนญะจะมีระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ที่ต่างจากของคนไทยอีสาน เนื่องจากอิทธิพลของภาษาแม่และอิทธิพลของภาษาไทยมาตรฐาน

นอกจากนี้จากงานวิจัยเรื่องนี้ยังพบว่า ในการศึกษาภาษาของผู้ที่ไม่ใช่เจ้าของภาษานั้น ข้อมูลที่ได้จากลีลาการพูดแบบต่อเนื่องจะแสดง “สำเนียง” ของเจ้าของภาษาได้ดีกว่าข้อมูลที่ได้จากลีลาการพูดแบบซัดยัดคำ (ดังรายละเอียดที่ปรากฏในหน้า 91 และหน้า 134) เนื่องจากว่าการพูดแบบต่อเนื่องนั้น นอกจากจะเป็นลักษณะการพูดในชีวิตประจำวันของมนุษย์ ซึ่งทำให้ผู้พูดสามารถพูดได้เป็นธรรมชาติมากกว่าการพูดแบบซัดยัดคำแล้ว ยังสามารถแสดงรูปแปรของเสียงวรรณยุกต์ที่หลากหลายมากกว่าการพูดแบบซัดยัดคำด้วย

8.3 ข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาระบบวรรณยุกต์และสัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์ในภาษาไทยอีสานของคนไทยอีสาน คนเขมรและคนญะ ในชุมชนบ้ายท่าคอยนาง ตำบลสวาย อำเภอปราสาท จังหวัดศรีสะเกษ ผู้วิจัยมีความเห็นว่ายังมีเรื่องที่น่าสนใจแก่การศึกษาอีกหลายประเด็นในการศึกษาภาษากลางของคน 3 กลุ่มชาติพันธุ์นี้ ในหัวข้อต่อไปนี้

1. ในงานวิจัยเรื่องนี้ศึกษาคำพยางค์เดี่ยวที่ปรากฏในประโยคบอกเล่าเท่านั้น ดังนั้น ควรจะมีการศึกษาคำพยางค์เดี่ยวหรือคำสองพยางค์ที่ปรากฏในประโยคชนิดอื่นๆ เช่น ประโยคคำถาม ประโยคปฏิเสธ เพื่อที่จะศึกษาดูว่า ชนิดของประโยคที่แตกต่างกันจะมีอิทธิพลทำให้สัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์แตกต่างจากที่ปรากฏในประโยคบอกเล่าหรือไม่ อย่างไร

2. ศึกษาเปรียบเทียบถึงเสียงพยัญชนะและเสียงสระในภาษาไทยอีสานของคนทั้ง 3 กลุ่มว่ามีลักษณะอย่างไร เพราะผู้วิจัยได้สังเกตเห็นว่า ในการออกเสียงเสียงพยัญชนะและเสียงสระบางเสียงในภาษาไทยอีสานของคนเขมรและคนญะนั้นแตกต่างจากของคนไทยอีสาน

3. ศึกษาลักษณะการออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานของคนไทยอีสาน คนเขมร และคนญว
ทั้งนี้เพราะผู้วิจัยได้สังเกตเห็นว่า ลักษณะการออกเสียงภาษาไทยมาตรฐานของคนทั้ง 3 กลุ่มชนนั้น
มีลักษณะที่เบี่ยงเบนไปจากสำเนียงมาตรฐาน ซึ่งอาจจะเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ของผู้พูด